
Z orzeczeń Sądu Najwyższego

Palestra 4/4(28), 112

1960

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Z ORZECZEŃ SĄDU NAJWYŻSZEGO

(zob. „Prawo i Życie” Nr 4 z 21.II.1960 r.)

W orzeczeniu z dnia 11 maja 1959 r. (4 CZ. 57/59) Sąd Najwyższy wypowiedział pogląd, że w sprawie o rozwód, w której postępowanie zostało umorzone wskutek niestawienia się powoda na pierwszą rozprawę (art. 421 k.p.c.), adwokatowi należy się za prowadzenie sprawy jedynie połowa wynagrodzenia (§ 19 pkt 4 rozporz. o wynagrodzeniu adwokatów). Umorzenie bowiem postępowania w trybie art. 421 k.p.c. opiera się na fikcji cofnięcia pozwu o rozwód przez powoda, który nie stawia się na pierwszej rozprawę.

S p r o s t o w a n i e

Na życzenie Zespołu Adwokackiego Nr 3 w Bytomiu Redakcja „Palestry” podaje do wiadomości, że notatka dotycząca uchwały Rady Adwokackiej w Katowicach z dnia 17.XI.1959 r. rozwiązująca Zespół Adwokacki Nr 3 w Bytomiu, zamieszczona w dziale „Kronika” w nrze 2 „Palestry” z 1960 r. (str. 99), została podana do druku przez naszego korespondenta z Katowic przed uprawomocnieniem się tej uchwały.